

ИЗЛИШЕКЪ И НЕДОИМЪКЪ ВЪ ЖИВОТА.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

14.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сарооду № 21.

ИЗЛИШЕКЪ И НЕДОИМЪКЪ ВЪ ЖИВОТА.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
14.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Саросау № 21.

Излишъкът и недоимъкът въ живота.

Размишление.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Разлика между лѣвия и дѣсния пѣтъ“.

Сега, нека имаме едно мислено упражнение!

Прѣдставете си въ ума, че този моментъ въ слънцето има едно голѣмо събрание на интелигентни същества, които разрѣшаватъ единъ отъ важнитѣ въпроси, и се постарайте, да видимъ можете ли мислено да се свържете съ тѣхъ. Сега азъ не казвамъ да вѣрвате, но само да си прѣдставите това. Ако речете да вѣрвате, вие ще се намѣригате въ едно раздвоено състояние. Ще си прѣдставите това нѣщо въ ума, като една картина. Ще си прѣдставите слънцето не на това мѣсто, където е сега, но ще си го мислите подъ жгълъ 80° къмъ изтокъ, т. е. 100° до земята.

Размишлението ще трае 5 минути.

Тема за слѣдующия пѣтъ: „Отличителнитѣ черти на цѣломъждрието и благоразумието“.

Упражнение: Дѣсната рѣчка малко нагорѣ и на-

прѣдъ. Китката се изправя по възможность нагорѣ. Малкиятъ прѣстъ се отдѣля, послѣ приближава. Палецътъ се отдѣля, послѣ приближава. Показалецътъ се отдѣля, послѣ приближава. Палецътъ се отдѣля, послѣ съединява съ върха на малкия прѣстъ, плъзга се надолу по прѣста и пакъ нагорѣ, надолу, послѣ се изкачва по безимения нагорѣ, пакъ надолу. Слѣдъ това палецътъ минава по срѣдния прѣстъ нагорѣ, надолу; послѣ по показалеца нагорѣ, надолу. Палецътъ и показалецътъ се допиратъ и заедно съ цѣлата ржка се навежда напрѣдъ, като палецътъ и показалецътъ сж надолу. Въ сжщото положение на прѣститъ ржката се издига и пакъ сваля. Ржката настраи и се прибира надолу.

Тази вечеръ ще говоря върху темата: „ОТЪ КАКВО ПРОИЗТИЧА ЗЛОТО ВЪ СВѢТА“. За абсолютното зло нѣма да говоря сега.

Злото е излишекъ въ природата. Ако извѣстна енергия, която възприемате не може да се асимилира отъ вашия организмъ, тя ще създаде едно дисхармонично състояние въ организма ви. Значи, накуплението на извѣстни сили, които не може да асимилирате, да употребите, образуватъ едно състояние въ васъ, което наричаме зло. Тия сили сж живи. Казватъ за нѣкой човѣкъ, че е зълъ. Този човѣкъ

прѣди единъ, прѣди два часа е билъ въ едно прѣкрасно състояние на духа, мислилъ е трѣзво, а слѣдъ единъ, слѣдъ два часа виждате, че неговиятъ умъ, неговото сърце, неговиятъ организмъ съвсѣмъ сж се измѣнили. Защо е зълъ този човѣкъ? Въ природата има тѣй нареченитѣ, тъмни сили, отъ които произтича тъмната, черната свѣтлина. Сега, физиологически, ако вие приемиетъ извѣстна храна, която не може да се асимилира отъ вашия стомахъ, набиратъ се такива енергии, които раждатъ болести, и природата трѣбва да ги лѣкува. Болеститѣ въ свѣта сж единъ методъ на природата за лѣкуване на тия излишни енергии. Природата не търпи абсолютно никакъвъ излишекъ. Тамъ, дѣто има излишекъ, всѣкога се заражда едно лошо състояние. Сега, запримѣрь, съврѣменнитѣ хора, като ядатъ много сградатъ. Само една микроскопическа часть отъ храната се асимилира, а другата е излишекъ. Този излишекъ трѣбва да се изхвърли навънъ. И всички болести днесъ се дължатъ на този излишекъ, а въпрѣки това всички проповѣдватъ, че трѣбва повече храна. Не. по-малко храна е нужна за човѣка, и тя трѣбва да се приеме и асимилира така, че отъ нея да остане по възможность най-малкъ излишекъ. Щомъ имате извѣстенъ излишекъ, вие ще си съградите отъ него единъ хамбаръ. Този изли-

шекъ въ тѣлото се изразява въ извѣстни натрупвания, като мазнини, мускули и човѣкъ започва да надебелява. Казвате: този човѣкъ се поправилъ. Да, лицето му подпухва, странитѣ му ставатъ по-дебелички, и той върви и се радва, че има единъ излишекъ.

Излишекътъ вжтрѣ въ природата се изразява по два начина: въ тлъстина, и въ сухота. И тлъстината. и сухотата сж излишекъ, само че затлъстъване-то е излишекъ въ материални нѣща. Този, който забогатѣлъ, има много ниви, хамбари, кжщи, говеда и други подобни, а този който е изтънѣлъ е продалъ всичко, всичко е вложилъ въ звонкови пари. Той е изтънѣлъ много. но джобоветѣ му сж пълни. Той нищо нѣма, но касата му е пълна. Тѣй че и пълнитѣ, и сухитѣ хора иматъ излишекъ.

Сега природата на първо мѣсто иска да ни лѣкува. Отъ какво? — Човѣкъ не трѣбва да има никакъвъ излишекъ, а въ всѣко отношение да има толкова, колкото е потрѣбно за неговия животъ. Природата абсолютно не търпи излишекъ! Природата е приготвила за всѣки единъ потрѣбното. Излишекъ въ природата нѣма, и недоимкъ нѣма. Излишекътъ ние го създаваме. Затова нѣкой пжтъ вие се разболѣте, и не може да оздравѣте. Защо? Понеже въ природата нѣма излишекъ, и нѣма отъ гдѣ да ви даде

тази енергия за животъ. Нѣкой казватъ: не може ли Господъ да ни даде повече? — Не. Излишекъ нѣма въ природата. Лѣкуването тогава става само по благодатъ. Нѣкой трѣбва да отдѣли не отъ излишека си, ами да направи една жертва, да отдѣли малко отъ живота си, за да се възстанови здравето на болния. Ще ви приведа единъ примѣръ: една стара баба се оплаквала, че много остарѣла, че Господъ я забравилъ, та искала да я вземе. Десетъ години наредъ се молила тя, Господъ да изпрати нѣкой ангелъ да ѝ вземе живота. Сжщеврѣменно, другадѣ нѣкждѣ, единъ богатъ търговецъ, като изпадналъ, взелъ да се моли на Господа да умрѣ. Единъ ученъ човѣкъ, философъ ослѣпѣлъ, и той се молилъ на Господа да го вземе, понеже, като не вижда да се занимава, животътъ му станалъ безсмисленъ. Единъ свѣщеникъ, като остарѣлъ, и той сжщо се молилъ на Господа да го вземе, понеже билъ непотрѣбенъ на хората, и на църквата. Обаче, имало единъ младъ, много красивъ човѣкъ. Той се разболѣлъ и билъ на умирање, но билъ сгоденъ за царската дъщеря, много красива мома. Слѣдъ като го прѣгледали всички лѣкари, казали: не може да го спасимъ. Астрологически зодията му е такава, че той трѣбва да замине. Тогава бащата казалъ на лѣкаритѣ: „Не може ли да му да-

дете вие малко енергия, та да се продължи живота му поне за единъ часъ, да види годеницата си?“ Е, може, но ще видимъ дали има нѣкой човѣкъ, който може да отдѣли отъ живота си единъ малъкъ излишекъ. Това може да направи само този, който иска прѣждеврѣменно да умрѣ. Отивать, намирать тази старата баба, казватъ ѝ: „Ти по рано искаше да умрешъ. Можешъ ли сега поне единъ часъ отъ своя животъ да дадешъ?“ — Не може, единъ животъ е. Едно врѣме се молихъ да умра, но сега искамъ да си изживѣя врѣмето. Отивать при търговеца, казватъ му: „Ти се молеше да умрешъ, можешъ ли да дадешъ единъ часъ отъ своя животъ“. — Да, едно врѣме искахъ да умра, тогава работитѣ ми бѣха забъркани, но сега работата ми трѣгна добръ, не давамъ“. Отивать при философа. „Ти“ казаатъ му, „се молеше едно врѣме да умрѣшъ. Сега единъ часъ не давашъ ли отъ своя животъ?“ — Да, тогава желаяхъ смъртта заради очитѣ, но единъ лѣкарь ме лѣкува и сега малко прозъртамъ, та не искамъ да дамъ нито часъ отъ живота си, имамъ надежда да се отворятъ очитѣ ми. Отивать при свѣшеника. „Дѣдо, ти си вече старъ, не давашъ ли единъ часъ отъ живота си за единъ болѣнъ?“ — Макарь че съмъ старъ, но сега ще ми дадатъ служба, не давамъ.

Той обиколили цѣлия свѣтъ, връщатъ се при царя и и му казватъ: „Не намѣрихме нито единъ часъ излишна енергия за царския синъ“.

И тъй, ще знаете закона: въ природата излишекъ нѣма, и недоимъкъ нѣма, затова енергията, която ви е дадена, ще я употребите разумно. Нѣкои тълкуватъ, че трѣбва да пожертвуваме живота си. Човѣкъ, който иска да се пожертвува най-първо трѣбва да проучи великия законъ на Любовта. Не го ли проучи, той ще разпилѣе живота си. А разпилѣването на живота, разпилѣването на енергията не е жертва. Много хора разпиляватъ живота си. И казватъ: ние го пожертвувахме. Жертва може да направи само онзи, който е проучилъ великия законъ на Любовта. Безъ любовъ жертва не може да има въ свѣта. И, единствената сила въ свѣта, въ която има единъ малъкъ плюсъ, това е Любовта. Не въ природата, но въ Любовта има единъ плюсъ. То не е излишекъ. а — изобилие. Тъй че, въ Любовта има изобилие. И туй изобитие, което има тя е безопасно, понеже то спада не въ границитѣ на ограниченото битие, но въ безграничното. Слѣдователно, отъ този излишекъ малцина могатъ да се ползуватъ. И затуй, за да може човѣкъ

да се ползува от това изобилие, трѣбва да възприме Любовта.

Казватъ, че Христосъ въ Палестиня е излѣкувалъ този-онзи че възкресилъ сина на еди-коя си вдовица. Да, тѣ не разбиратъ този великъ законъ на Любовта. Че и въ Израилъ имаше много болни. Защо не възкреси той всички, а само дъщерята на наинската вдовица? Човѣкъ, който дълго врѣме, съ години се моли, той събира енергия да му се помогне. Имаме примѣръ отъ онзи боленъ при кжпалнята. Този човѣкъ се молилъ 38 години! Но при все това, всѣкога, когато се приближавалъ при тази кжпалня, нѣкой другъ го изпрѣварвалъ, и той се връщалъ съ една дълбока въздишка, но съ вѣра, че идущата година ще може да влѣзе. Обаче и на слѣдната година пакъ го прѣварвали. Цѣли 38 години той се молилъ, докато най-послѣ Христосъ дошълъ при него и го запиталъ: „Ти 38 години се молишъ, иѣма ли нѣкой да те тури въ кжпалнята?“ — Нѣма. Искашъ ли да бждешъ здравъ? — Искамъ Господи. „Тогава стани, вземи си одѣра и ходи!“ Цѣли 38 години е трѣбвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христосъ и да му даде отъ своето изобилие.

И тъй, излишекъ въ природата нѣма, и недо-

имѣкъ нѣма, но пълнота има. Слѣдователно, излишекътъ, който ние искаме да натрупаме, всѣкога ще ни създаде нѣкакво нѣщастие. Сега, като ви говоря за излишекъ, вие ще кажете: тогава какъ трѣбва да живѣемъ? Нали трѣбва да имаме нѣщо складирано за нашия животъ? Да кажемъ, че въ вашия хамбаръ имате 100,000,000 житни зрънца. Мислите ли, че тѣ сж ваши? Мислите ли, че тѣ сж вашъ излишекъ? Не, вие се самоизмамвате. Тѣ иматъ единъ самостоятеленъ животъ, и вие не може да вземете живота на тѣзи сто милиона зрънца. Вие нѣмате право да ги обсебите. Такава мисль даже не трѣбва да влиза въ вашия умъ. И забѣлжете факта, че всѣки, който като съгради една кжща, мисли, че тази кжща е негова, непрѣменно нѣкой отъ тази кжща трѣбва да умрѣ. Защо? — Понеже камънитѣ сж отъ единъ по-нисшъ животъ, то като помисли човѣкъ, че тѣ сж негови, тѣ казватъ: „Понеже сме твои, дай ни животъ да живѣемъ въ тебъ“. И не е имало случай на изключение. Въ Търново, единъ отъ нашитѣ приятели поиска да си строи кжща. Азъ му казахъ да не си гради кжща. Ама защо? Той си съгради кжща, не ме послуша, но боледува много врѣме. Най-послѣ оздравѣ, и каза: минахъ трапа. Слѣдъ туй му идва на гости единъ неговъ, много близкъ роднина и умрѣ

въ тази къща. Не само той умрѣ, но и втори, и трети. Като градиѣ църквата Александъръ Невски, казахъ, че нѣма да мине безъ жертви. И наистина, падна една камбана, и завлече нѣколко души работници. Въобще, всички голѣми здания, които се правятъ, все ще дадатъ нѣкоя жертва. Това произтича отъ факта, дѣто казваме, че ние сме господари. Не, въ свѣта може да използваме нѣщата врѣменно, но на камънитѣ не сме господари, на житнитѣ зърна не сме господари, а можемъ само да се ползуваме отъ тѣхъ. Щомъ внесешъ въ ума си една мисль, която е въ разрѣзъ съ Божественитѣ закони, ще пострадашъ. Ти може да имашъ сто милиона зрънца, но ще кажешъ: тия зрънца не сѣ мои, азъ съмъ просто единъ тѣхенъ настойникъ. Какво ще стане, ако вземешъ тия сто милиона зрънца и ги смелишъ? Знаете ли отъ какво страда съврѣмнената култура? — Съврѣмнената култура страда отъ излишекъ. Тя има консерви, има брашна, риби въ тенекии. Всичко това е единъ излишекъ, за който съврѣмнената култура, бѣлата раса днесъ скъпо плаща, и още по-скъпо ще плати. Въ природата не се позволяватъ абсолютно никакви консерви! По нѣкой пътъ казватъ: да опражимъ домати, това-онова. Не бива. Малко може да извадишъ сѣмената на тия домати, но тѣхъ нѣма да

варишъ. Сокъ можешъ да вземешъ също. Това до нѣждѣ ви се позволява.

Сега, като се проповѣдва тази велика Истина, казвате: колко е строго! Нѣмаме ли право да ядемъ както си искаме? — Нѣмаме право. Слѣдователно, тия излишци по нѣкога се натрупватъ и въ желанията ни. Съврѣмненитѣ хора иматъ чрѣзмѣрно желанія, но не всички желанія трѣбва да живѣятъ. Тия, обаче, които трѣбва да живѣятъ, на които да дадемъ животъ, се ~~даватъ~~ отъ извѣстна храна. Да кажемъ, имашъ десетъ души приятели. Обичашъ ги, но ако тѣ се нагласятъ нѣкой день да ти дойдатъ единъ подиръ другъ на гости, ти непрѣменно трѣбва да имъ сложишъ трапеза. Ако не имъ сложишъ, ще кажатъ: толкова врѣме мина, и той нищо не ни гости. Затуй, умниятъ ще извика всичкитѣ 10 души приятели заедно и ще имъ сложи една обща трапеза, а не по отдѣлно — 10 трапези нѣма да имъ сложи. И природата не търпи много угощения, защото нашитѣ угощения често служатъ за спѣнка въ еволюцията на други същества. Ето защо въ всичкитѣ религии, въ окултната наука всѣкога се прѣпоръчва въздържание. Подъ въздържание не се разбира абсолютенъ постъ, но да нѣма никакъвъ излишекъ. Колкото малко и да ядешъ, въ душата си трѣбва да благодаришъ на Бо-

га, че си можалъ да използвашъ, туй което Богъ ти е далъ сега нещастieto на всинца ви седи въ това, че нѣмате излишекъ. Казвате: нѣмаме си парици, спестени за черни дни. Брашенце нѣмаме, това нѣмаме, онова нѣмаме. Е, мислите ли, че онѣзи, които иматъ сж осигурени? Азъ говоря за излишека въ природата, но има друго нѣщо. Ти си гладувалъ 10 дена, нѣмалъ си какво да ядешъ. Дойде единъ приятель, иска да ти послужи, носи една торба съ брашно, дава ти я. Ти си честенъ човѣкъ, казвашъ: не искамъ, какъ ще го взема? Не, ти ще го вземешъ, ти си се молилъ заради него. То не е излишекъ. То е необходимо за твоя животъ. И тъй, вие трѣбва да изпѣдите отъ вашия умъ всѣка мисль на недоволство, всѣка мисль, която внася дисхармония въ живота ви и да бждете въ хармония съ великата Любовь. Вие трѣбва да знаете, че ако живѣете по Бога, Той ще ви помогне чрѣзъ хората. Като казвамъ да живѣемъ по Бога, нѣкои ме разбиратъ криво. При сегашнитѣ ваши разбирания, вие не можете да живѣете по Бога тъй, както трѣбва. Да живѣемъ по Бога, значи да разбираме законитѣ Му, да ходимъ въ Неговата воля, и въ основата на живота ни да легне Любовьта. Казвате: по Любовь не се живѣе. Ако азъ живѣя по Любовь, всѣки ще ме използва. При сегашнитѣ

условия така е, но ние говоримъ за единъ разуменъ животъ.

Вие искате да влѣзете въ новия животъ, нали? Едно отъ качества на новия животъ е, че той не търпи никакъвъ излишекъ, и никакъвъ недоимъкъ. Излишекътъ ще ви създаде, тъй да кажа, ненужни грижи да го пазите, а недоимъкътъ ще породи въ вашата душа недоволство, неблагодарностъ, роптание, завистъ, че другитѣ иматъ. Значи, трѣбва да имашъ толкова, колкото ти е потрѣбно, Тия излишни енергии въ природата създаватъ злото. Никога не дружете съ човѣкъ, който има излишекъ — нищо повече! Азъ не разбирамъ само физически, но и духовно. Никога не дружете съ такъвъ човѣкъ. Като го срѣщнете, не го поздравлявайте въ душата си. Абсолютно нѣма да го поздравлявате, нѣма да му снемате шапка. Казвате: идеаленъ човѣкъ е този. Щомъ има излишекъ, той не може да бжде идеаленъ. Идеалнитѣ хора сж безъ излишекъ и безъ недоимъкъ. А този човѣкъ съ излишека не го поздравлявайте, и никакъвъ разговоръ съ него — отъ кждѣ си, какъвъ си — мини и замини. Той е послѣдниятъ човѣкъ въ свѣта. Ако ти заведешъ разговоръ съ него, отъ тамъ насетнѣ въ живота си бълъ день нѣма да видишъ. Вие ще каже-

те: е, това търсимъ ние, я! Да, но ако ти носишъ чувала на гърба си, ако ти имашъ излишекъ, какво ще говоришъ за другитъ? Най-първо ти ще погледнешъ себе си, да не би ти да имашъ нѣкой излишекъ. И като се убѣдишъ въ факта, че нѣмашъ нито излишекъ, нито недоимъкъ, тогава ще гледашъ за другитъ. Ти, като тръгнешъ на пътъ въ живота си, ще прѣгледашъ кесията си. Говоря за необходимата кесия въ природата. Ще прочетешъ смѣтката си добръ, и ще гледашъ да имашъ толкова, колкото ти е необходимо, — нито недоимъкъ, нито излишекъ да има. Най-сигурната почва е това. Като срѣщнете единъ човѣкъ, който е недоволенъ въ живота, какъ мислите, отъ кои е той? Той е отъ хората, които иматъ единъ недоимъкъ. Всички недоволни хора иматъ недоимъкъ, а всички хора, които сж радостни, които скачатъ насамъ-натамъ, иматъ излишъкъ. Ха сега, уловихъ ви на тѣсно! Нѣкой казва: зарадвахъ се въ Господа. Зарадвахъ се въ Господа, но слѣдъ като изялъ кокошката и слѣдъ като пийналъ. Не, не, тази не е радостта въ Господа. Или, спечелилъ си 10,000 лева отъ нѣкоя лотария, казващъ: благодаря на Господа. Не, това не е радостъ въ Господа, това е излишекъ. Божествената радостъ отъ обикновената радостъ се

различава. И тъй, недоволни сте, ще знаете, че имате недоимъкъ, и ще наваксите този недоимъкъ. Ще намѣрите нѣкой доволенъ човѣкъ, който и да е, и ще допълните вашиятъ недоимъкъ. Много доволениятъ човѣкъ има излишъкъ, затова и той трѣбва да има толкова, колкото му е потрѣбно. Послѣ много сте радостенъ, имате излишекъ. Ще намѣрите нѣкого въ свѣта, който е недоволенъ и ще му дадете. Умнитѣ хора търсятъ нѣкой недоволенъ човѣкъ да вземе отъ тѣхъ излишекъ. Защо умнитѣ хора не искатъ да иматъ излишекъ? Окултниятъ ученикъ нѣма нужда отъ излишекъ. И всичкитѣ велики Учители, като идватъ въ свѣта, иматъ свои ученици все по закона на самотсричането.

Въ окултната наука плюсь и минусъ нѣма, т. е. подразбирамъ, че въ истинския животъ плюсь и минусъ нѣма. Какво има тогава? — Само една математическа точка. И тя е толкова малка, щото нѣма никакво измѣрение. Минусъ — това е недоимъкъ, плюсь — това е излишекъ. Въ какво седи минусътъ? — Минусътъ показва само човѣшкото. Тази черта — прѣдставлява само една плоскостъ, една хоризонтална повърхностъ, върху която нѣма никаква растителностъ, никаква мисль. Плюсьтъ, това е човѣшкото и Божественото, съединени заедно. Тѣ сж въ постоянна

борба. И слѣдователно, когато на съврѣменнитѣ хора се проповѣдва една Божествена идея, най-първо тѣ казватъ: туй е неприложимо въ нашия животъ, условията сѣ такива. Това е плюсътъ, поражда се борба. Защо е неприложимо? Казвате: такива сѣмента не растатъ. Не, ние сме правили опити и сме видѣли, че само при минуса не растатъ. И съврѣменнитѣ писатели и проповѣдници проповѣдватъ недоволство. Тѣ казватъ: човѣкъ трѣбва да бѣде недоволенъ, за да прогресира. Тѣ подържатъ че доволнитѣ не прогресирали, а недоволнитѣ прогресирали. Не, и еднитѣ, и другитѣ не прогресиратъ. Тази идея, че въ доволството или въ недоволството човѣкъ прогресира е само измама. Единственото нѣщо, чрезъ което човѣкъ може да прогресира е неговото съзнание.

Азъ ще опрѣдѣля какво нѣщо е съзнанието. Съзнанието не е единъ атрибутъ на човѣшкия умъ, нито пъкъ има нѣщо общо съ ума. Съзнанието е само единъ принципъ на сърцето. То носи свѣтлина въ себе си. Съзнанието се отнася само до човѣшкото сърце. И когато кажемъ, че човѣкъ носи единъ съзнателенъ животъ, ни най-малко не подразбираме единъ интелигентенъ, ученъ животъ. Всичко, което съзнанието

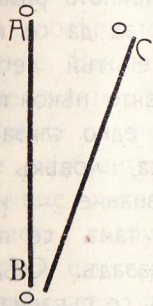
носи е прѣживено. Въ съзнанието нѣма нищо непрѣживено. Слѣдователно, съзнанието е една база, една основа, върху която човѣшкиятъ умъ може да се развива и расте. Тѣй както за ученика е потрѣбна свѣтлина, за да може да чете, така за ума е необходимо съзнание. Затова, съзнателниятъ животъ трѣбва да прѣдшествува умствения животъ. Умътъ е външната страна на нѣщата, а съзнанието се занимава съ вътрѣшната страна на живота. Някои казватъ: човѣкъ може да е уменъ, а да нѣма съзнание. Не, обратното е вѣрно. Човѣкъ може да не е толкова интелигентенъ, а да е съзнателенъ. Слѣдователно, туй, което подтиква живота къмъ развиване, това е съзнанието, а съзнанието е едно отъ великитѣ качества на душата. Азъ казвамъ: Съзнанието е първиятъ лжчъ, който душата проектира въ сърцето. Не говоря за обикновената душа, но за Божествената душа. Първиятъ лжчъ е съзнанието, а отъ тои лжчъ, вторично вече се явява човѣшкия умъ. Силитѣ на съзнанието пъкъ събуждатъ центроветѣ и способноститѣ на ума. Тѣй щото, изчезне ли съзнанието, умътъ се губи. И дѣйствително, въ живота това е вѣрно. Вземете единъ младъ момъкъ, въ когото има съзна-

ние. Той казва: азъ искамъ да помогна на баща си, на майка си, на сестритъ си, да се отрека отъ своето. Защо се жертвува този момъкъ? — Съзнанието у него е пробудено, и интелигентността се развива. Онѣзи синове и дъщери, които искатъ да се пожертвуватъ за своитѣ близки, умствено се развиватъ. Нѣкой момъкъ казва: азъ искамъ да живѣя за себе си. Тѣй казватъ и старитѣ, и оглупѣватъ. Тѣ казватъ: нѣ трѣбва да живѣемъ за себе си. Кажатъ ли така, то човѣкъ съзнанието изгасва, и тогава тѣ започватъ да отжлѣватъ, да оглупѣватъ. И за туй въ Божествената наука съзнанието на старитѣ хора не трѣбва да загасва. Че стариятъ човѣкъ е десетъ пѣти по-юнакъ, по-силенъ отъ младия. Старитѣ хора трѣбва да се жертвуватъ, а не младитѣ, а сега е обратното. Старитѣ хора казватъ: до сега ние се жертвувахме, сега вие, младитѣ трѣбва да се жертвувате. И тѣй, прогресътъ зависи отъ съзнанието, затова трѣбва да култивираме съзнанието въ себе си. И въ Писанието има единъ стихъ, който казва така: „Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатени“. Духътъ, въ този смисълъ, се разбира, този Божественъ лжчъ, който иде отъ душата. Отъ тази душа излиза нѣщо, то е Духътъ, движение, което слиза, за да помогне за въздигането на човѣка.

Слѣдователно, ще знаете едно правило: щомъ имате единъ излишекъ, веднага ще се зароди изкушението. Да кажемъ, че първиятъ човѣкъ изразимъ съ точка А. Той ималъ всичко въ себе си. Той е първата монада. И когато Богъ опиталъ тази монада или този първиятъ човѣкъ, какво станало? Богъ прѣкаралъ всички животни да минатъ покрай човѣка, да имъ тури имена, да имъ бжде господарь и да ги учи. Всички животни минали двѣ по двѣ покрай човѣка. Тогава у него се явило едно чувство на недоволство, понеже нѣмалъ другарка, подобна на себе си. И тукъ именно той сгрѣшилъ. И знаете ли въ какво седи сгрѣшаването? Неговиятъ другарь билъ Богъ, но той, като не видѣлъ Бога, у него се явило желание да си има другарь, и вслѣдствие на това си желание той сгрѣшилъ. И Богъ, за да го избави отъ едно зло, веднага се проектира въ монадата В. Слѣдователно, жената е първиятъ коренъ, който човѣкъ е спусналъ въ земята и човѣкътъ, като я видѣлъ подобна на себе си, казалъ: „Тази е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми“. Но на тази монада Б свѣтлината е била тъмна, и тя се привлича отъ онова дърво на „Познанието на добро и зло“. Сега ще упо-

трѣбя една поговорка, да уподобя защо свѣтлината на монадата В била тъмна, но да не се обидите. Хайде по-добрѣ ще замълча. Какъ казвате, да кажа ли, или да не кажа? (Кажете). Хубаво, но нѣма да ми се сърдите. „Краставитѣ магарета прѣзъ деветъ баира се намиратъ“. Човѣкъ, като има единъ неджгъ въ себе си, нѣма да намѣри нѣкой човѣкъ, който има една добродѣтель, но ще намѣри нѣкой, като себе си — съ сжщия неджгъ, та да го види хубаво. Тѣзи двамата търсятъ трети сжщо като тѣхъ. Като влѣзете въ нѣкоя болница, ще провѣрите сжщия законъ. Лежатъ трима-четирма болни. Единиятъ разправя какъ заболѣлъ. Започва вториятъ: чакайте азъ да ви разправя какъ заболѣхъ. На слѣдния день, като станатъ, пакъ почнатъ да разправятъ сжщото. Дойде четвърти боленъ, казва: вашего нищо не е, ами чакайте азъ да ви разправя моето. И той ще разправя какъ заболѣлъ. Дойде пети, шести, все сжщото разправятъ. Тѣ се привличатъ и намиратъ удоволствие като си приказватъ за болеститѣ. Туй сжществува като единъ неджгъ и въ всичкитѣ нови течения. И въ новото учение азъ забѣлѣзвамъ по нѣкой пѣтъ сжщитѣ тия неджзи. Нѣкой има единъ неджгъ. Той не го счита за неджгъ, ами ще почне да ви изнася нѣкоя извинителна причина, защо постѣпва тѣй.

Не, помнете едно нѣщо. Ако нѣщата сж Божествени, тѣ си оставатъ Божествени, идейни. Ако сж човѣшки, тѣ си оставатъ човѣшки. Нѣщата могатъ да бждатъ или животински, или човѣшки или Божествени. При по-нататъшното си състояние монадата В се привлича отъ лошитѣ условия и съ това тя влѣче и монадата А, понеже тѣ сж свързани. Какво става тогава? — Монадата В се повръща нагорѣ, но не по сжщия пѣтъ. АВ прѣдставлява едно движение, слиза-

не надолу. То е инволюция, а ВС е еволюция. Обаче, това движение АВ прѣдставява едно растение, което нѣма да има сладкъ плодъ. Плодътъще бжде горчивъ, отровенъ, но туй отровното растение единъ день като се прѣвърне на човѣкъ, какво ще прави? Най-първо ще се

учи да рѣже главитѣ на хората. Всички лютиви растения, като лука, чесъна и др., ние знаемъ каква култура носятъ въ себе си. И нѣкой ме пита какъвъ е билъ въ миналото. Ще ти кажа. Едно врѣме, като растение, си билъ лукъ, чесънъ. А като си миналъ прѣзъ животнитѣ, прѣзъ млѣкопитающитѣ, ималъ си форма-

та на лъва, на тигъра, на котката, на змията, и до сега още твоятъ характеръ не е облагороденъ. Въ тебе нѣма самопожертвуване, нѣма самоотричане, нѣма туй съзнание, което се изисква. Ами какво трѣбва да направя? — Ще се повърнешъ назадъ. И затова египтянитѣ, въ своята теория за трансигрирането на душитѣ, казватъ: „Ако една душа не е минала прѣзъ нѣкоя стадия, тя ще се повърне назадъ, ще мине прѣзъ туй положение, за да добие всичкитѣ качества, които сж необходими за нейното развитие, и послѣ ще продължи нагорѣ. Та, за да се изправи извѣстна погрѣшка въ васъ, не е тъй лесна работа. За да може коренно да изправите нѣкоя погрѣшка, непрѣменно трѣбва да настане едно слизане на душата. При това слизане на душата, човѣкъ за 2 – 3 години като че изгубва своето знание — никаква дѣятелностъ не проявява. Душата тамъ се повръща, като че въ нѣколко форми назадъ. Слѣдъ това дохожда едно подобрене, човѣкъ се съвзема и трѣгва напредъ. Ако на нѣкой човѣкъ липсва нѣщо, той трѣбва да се върне назадъ, къмъ природата и отъ тамъ да си достави този недоимѣкъ.“

Тази монада В се проектира въ С. С — това сж дѣцата. Сега може да изпаднете въ една погрѣшка, да мислите, че всѣкога А проектира една тъмна

монада В. Вземете, да кажемъ първиятъ човѣкъ, който е направенъ по образъ и подобие Божие А¹. (рисунокъ на стр. 9). Проектираната монада отъ него е В¹, Тя е била свѣтла. Сега за тази монада казватъ, че тя е църквата, това-онова. Тази монада В¹ е майката на бъдещето човѣчеството, отъ която всички трѣбва да се родятъ. И тогава, всѣки единъ отъ васъ може да провѣри какви сж мотивитѣ, причинитѣ които васъ ви подтикватъ къмъ дѣйствиа. При сегашното състояние на вашето съзнание всѣки може да провѣри това. Нѣма скрито-покрито въ вашето съзнание. Викате ме, угощавате ме. Въ дадения моментъ вие знаете защо ме угощавате. Или, учителъ сте, отивате да учите дѣцата. Въ дадения случай вие знаете подбудителнитѣ причини, които ви заставятъ да станете учителъ. Свѣщеникъ сте, запримѣрь. Вие пакъ знаете подбудителнитѣ причини, защо сте такъвъ. Всѣки единъ знае подбудителнитѣ причини за всѣка една своя постѣпка. Нѣма скрито-покрито прѣдъ нашето съзнание, прѣдъ нашата душа. Тази душа е огледало, въ което Господъ вижда всичко. Единственото нѣщо, което не ни лъжи е съзнанието. Въ съзнателния човѣкъ лъжа нѣма. Като говоримъ за съзнателния човѣкъ, ние подразбираме това въ абсолютната смисълъ на думата. Та-

къвъ човѣкъ е съ чистота, той е добъръ, той е интелигентенъ, той е благороденъ. Тия качества той абсолютно ги притежава. Никаква лъжа нѣма у него, нито помисълъ да прѣиначи Истината. Той е много прѣмъ.

Тия двѣтѣ същества, двѣтѣ монади А и А¹, както и В и В¹ сж свързани; Едното положение въ Писанието се нарича „стариятъ човѣкъ“ — А, а дру-

гото положение, което сега се заражда се нарича „новиятъ човѣкъ“. Значи, тия двѣ монади, които едновременно се борятъ да взематъ върхъ на съзнание. то ви: А¹ дѣйствува върху В¹. То е нашата Божествена душа.

Отъ В¹ излиза С¹. Това е нашето съзнание, първиятъ плодъ на Божественото съзнание. Сега въ А, В, С има желание да се домогнатъ до тази вътрѣшна свѣтлина И, ако вие наблюдавате вашия животъ, ще забѣлѣжите въ него една постоянна борба. Нѣкой пѣтъ вие се страхувате, дали сте на първия пѣтъ, или не сте. Питамъ ви азъ: може ли човѣкъ да се съмнѣва дали е на правия пѣтъ или не? Или, казвамъ тъй: може ли свѣтлината да пита, дали съмъ свѣтлина или не съмъ? —

Никога! Може ли доброто да пита, дали съмъ добро или не съмъ? — Не може. Само злото пита: азъ добро ли съмъ? Слѣдователно, щомъ дойде такава раздвояване въ васъ, вие трѣбва да знаете, че тукъ дѣйствува принципътъ на монадата А. Тогава вие сте въ противорѣчие съ общия Божественъ законъ и се съмнѣвате въ установенитѣ закони, които съществуватъ въ природата. Тогава вие имате нѣкакъвъ другъ авторитетъ. И като направите нѣкоя погрѣшка, казвате: еди-кой си казалъ тъй Не, никаква философия нѣма въ това. Нѣма Учители въ свѣта, нѣма адепти въ свѣта, които могатъ да измѣнятъ волята Божия. Благодарение на това, че Богъ е неизмѣняемъ, нашиятъ животъ е осигуренъ. Всички трѣбва да се радватъ на това именно качество въ Бога, че Той е неизмѣняемъ. Това трѣбва да ви радва! Всичко въ свѣта, което се заражда, ако е добро, щомъ дойде до Бога, благославя се, но ако е зло, то се разтопява и изчезва. И тъй, ако вие се държите за лошитѣ хора, за лошитѣ си постѣпки, за лошитѣ си мисли, желания и дойдете въ съприкосновение съ Бога, какво ще стане? Ако вие не искате да ги оставите, ще отидете съ тѣхъ наедно. Ако ги държите, и тѣ, и вие ще се изпарите и отъ поменъ нѣма да остане. Само една

милостъ ще ви спаси. Какъ? — Щомъ идете при Бога, ако се откажете отъ вашитѣ лоши желания, като главня ще бждете изтегленъ отъ този огънь. Иначе не може, не си правете илюзии. Казвате: „Господъ е милостивъ“. То е другъ въпросъ. За Милостъта Божия ние не споримъ, но и Правдата Божия ние подържаме и казваме какво прави Господъ въ своята Правда. Въ Него нѣма двѣ мѣрки. Той, изисква абсолютна чистота. Той изисва, щото Неговитѣ дѣца да нѣматъ абсолютно никакъвъ излишекъ. Излишекътъ, това е нечистота. Недоимекътъ сѣщо е нечистота, защото единиятъ има ниви и къщи, а другиятъ нѣма ниви, но има пари. И единиятъ, и другиятъ иматъ излишекъ. Слѣдователно, когато Христосъ казва да се отрече човѣкъ отъ себе си, азъ разбирамъ да се отрече човѣкъ отъ всичкитѣ свои излишъци — нищо повече!

Сега, често възставате и казвате: еди-кой си не ме обича. Казвате: братята тукъ не ме обичатъ. Отъ гдѣ знаете, че не ви обичатъ? Кой ви сж аргументитѣ? Фактически какъ ще докажете това? Ама той не ме погледна хубаво. Добрата обхода отъ поглеждането ли зависи? Добриятъ погледъ е резултатъ на нѣщо друго. Не е погледътъ, който ражда доброто, но доброто ражда погледа. Добриятъ погледъ е

резултатъ на добра постѣпка. И отъ гдѣ знаешъ, че не те е погледналъ хубаво? Казватъ нѣкои: той съ мене не бѣше учтивъ. А въ какво седи учтивостта? Ами, ако азъ кажа за васъ, че вие не сте се отнесли учтиво съ нѣкого? Първото нѣщо за единъ окултенъ ученикъ: той трѣбва да е слѣпъ за обръщенията на другитѣ хора. Азъ съмъ ви казвалъ, че като ученици, вие трѣбва да бждете мъртви и когато ви хвалятъ, и когато ви укоряватъ, и да бждете слѣпи и глухи за погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Сега, като прѣвеждамъ това, казвате: тѣй, тѣй е. Не споредъ тоя принципъ, въ дадения моментъ, зарадъ менъ е важно, какви сж отношенията ми къмъ Бога най-първо. А тѣй, критикувамъ ли другитѣ хора, връзкитѣ ми съ Бога сж слаби, и тогава всѣки растежъ у мене спира. Искате ли доказателства? Скарате ли се съ нѣкого, вие не можете да се молите. Въ Америка, единъ християнинъ, слѣдъ като живѣлъ единъ бѣденъ животъ, задлъжнѣлъ много. Молилъ се тукъ, молилъ се тамъ, отъ никѣдъ нѣма помощъ, а кредиторътъ си иска паритѣ. Една вечеръ, кѣто се връща отъ молитвено събрание, дѣто пакъ се молилъ за подобрѣние на материалното си положение, вижда единъ прозорецъ отворенъ и тамъ близо — торба съ злато. Вжтрѣ свѣтло, обаче никой нѣма. Дръпва той

торбата и си казва: Господъ чу молбата ми. Това била кжщата на единъ банкеръ. Касата му била близо до прозореца, и той, като броилъ паритъ си, забравилъ да я затвори. Този бѣденъ взима паритъ, и радостенъ отива дома си, но рече да се моли, касата изпжвка прѣдъ очитъ му, Молилъ се часъ, два, обаче молитвата му стига до торбата, и по-нагоръ не отива. Може би, трѣбва да направя нѣщо, казва си той. На другия день сутринята пакъ започва да се моли. Десетъ дня наредъ се молилъ, но молитвата му не могла да се качи нагоръ, все торбата изпжквала отпрѣдъ му. Взима той торбата, отива при банкера и му казва: „Азъ взехъ тази торба отъ тебе и не бихъ я донесълъ, но не мога да се моля Богу. Знаешъ ли защо взехъ торбата ти? Имамъ много дългове да плащамъ“. Тогава банкертъ му казалъ: „Хайде, ще ти дамъ половината отъ тѣзи пари, плати си дълговетъ“. Туй желание на христианина, да има тази торба и да плати дълговетъ си е добро, но начинътъ, чрѣзъ който той се домогва до паритъ, е лошъ. Дългътъ е зло, но има и друго зло. Ти може да платишъ дълговетъ си на хората, но дойдешъ ли до Господа, Господъ не те приема. И на Него имашъ да давашъ нѣщо. Кое е по-добрѣ, да уредишъ смѣткитъ си хората, или да уредишъ смѣткитъ си съ Бога?—

По добрѣ е слѣткитъ ни съ Бога да сж уредени. По-добрѣ е да дължимъ на хората, отколкото на Бога. Въ каквъ смисълъ да бждемъ изправени? — Каквото Господъ ни каже, да го направимъ. Всѣка вечеръ да знаемъ, че сме извършили Неговата воля, каквато и да е тя.

И тѣй, първото нѣщо въ живота ви, което трѣбва да спазвате като ученици, то е да избѣгвате всѣкаквъ излишекъ. Този прѣдметъ не е напълно още изчерпанъ. Върху него има много да се говори. Не мислете, че вие сте набутали една истина. Азъ зная, че мнозина се намирате на опасния пѣть и ще изтъкувате криво това нѣщо. Нѣкой ще каже: азъ нѣма да работя, да не би да спечеля много. Другъ ще каже: азъ нѣма да уча. Не, не, на кривъ пѣть сте. Но и другото положение не е вѣрно. Запримѣръ, нѣкой свършилъ единъ факултетъ, слѣдвалъ четири години и послѣ казва: да свърша и втори факултетъ. На кривъ пѣть е. Свършишъ по математика, свършишъ по астрономия, най-послѣ свършишъ и по химия. Е, хубаво, слѣдъ като свършишъ, въ какво ще приложишъ своето знание, какво ще спечелишъ? Ти си изразходвалъ всичко. Въ какво ще бждешъ полезенъ на човѣчеството? Познанието е Божествено, само когато внася онова пълно задоволство, че мо-

жешъ да го използувашъ. Всѣка сутринъ, като станешъ, да си благодаренъ, че на всѣкъждѣ може да използувашъ туй знание. А сега, хората учатъ отъ щеславие. Казватъ: той свършилъ два факултета. И въ Америка ги има такива. Титуловатъ се D. D. — значи докторъ по богословието. Има и L. D. D. — то е една почетна титла — свършилъ не само по богословие, но и по правнитѣ науки. Такъвъ човѣкъ е съ двѣ титли. Азъ казвамъ: въ България всички сж D. D.

Значи, Знанието е резултатъ на човѣшкото съзнание, а не на ума. Казва нѣкой, че знанието произвеждало гордостъ. Кое знание? Истинското знание, или знанието, което е произлѣзло отъ съзнанието, никога не произвежда гордостъ, понеже е прѣживѣно, опитано. Има друго едно знание, то е само външната страна на истинското знание и произтича отъ ума. Азъ го наричамъ механическата страна на живота. Въ това знание се заражда всичкото зло. То не произтича отъ Бога. То е единъ излишекъ въ живота. Когато казвамъ „знание“, подразбирамъ да имате съзнание, защото щомъ имате съзнание, непрѣменно знанието ще дойде, а щомъ изгубите съзнанието си и знанието ще изчезне.

И тъй, при сегашнитѣ условия всички трѣбва да развивате съзнанието си, бждете увѣрени, че вашитъ умъ и вашето сърце ще се развиятъ правилно. Мислитѣ ви, вслята ви и желанията ви ще растатъ правилно. Затова казвамъ: въ съзнателния животъ едно отъ необходимитѣ условия е цѣломъждрието и благоразумието. Тѣ сж плодове на какво? — Цѣломъждрието и благоразумието не сж плодове на ума, а сж плодове на съзнанието. Чистотата пъкъ е само едно състояние на съзнанието. Само така ние ще разберемъ всички ония качества, за които се говори въ Писанието. Запримѣръ, казва се: „Мисля съ сърцето си“. Това се отнася само за съзнателния животъ. Не се казва: „Мисля съ главата си, а — размислихъ съ сърцето си“. Значи, лжчтъ, човѣкъ е размислявалъ съ този лжчъ, който е излѣзалъ отъ неговата душа и слѣдъ туй се проявилъ. Нѣкой казва: да бждемъ учени! Но вземете факта, че навсѣкъждѣ, дѣто има богословски училища и въ Америка, и въ България, и въ Германия религиозността на хората е понижена, защото тамъ се учатъ физически, външни работи. Тия богослови нѣматъ съзнание, не водятъ съзнателенъ животъ. Казватъ: да свършимъ едно богословско училище, да бждемъ учени! И слѣдъ като изучатъ нѣщо

по богословие, третира въпроса: какъ дошълъ Христосъ, какъ живълъ и т. н. Не, силата не е тамъ. Богословътъ трѣбва да е прѣживълъ тия нѣща. Той трѣбва да е почувствувалъ Любовта въ душата си и тя е разтърсила отъ дѣно сърцето му. Тази Любовъ не трѣбва само да го разтърси, но да тури въ движение и сърцето, и ума, и волята му, та тогавъ да иде да слѣдва по богословие. И като излѣзе отъ тамъ, да нѣма никакъвъ товаръ на гърба си и да не мисли нищо за осигуряване: че трѣбвало да стане чиновникъ, за да се прѣхранва, или каквото и да е друго. Ето защо отпадатъ богословскитѣ училища. И въ Америка сжщо, много малко съзнателни студенти има по богословие.

Сега, въ съврѣмнената окултна наука има една опасностъ. Тя прѣдставлява школа на сърцето, прѣди всичко, школа на съзнанието, а не школа на ума. А вторично отъ туй съзнание се заражда, вече опитната наука, която лежи върху една морална база. Тогава природата разкрива недрата на своитѣ тайни. Нѣмашъ ли, обаче свѣтлината на съзнанието, природата държи всичкитѣ свои врати затворени. И сега, мнозина сж ме питали, какво трѣбва да правятъ. — Ще слушате душата си. Първиятъ лжчъ, който душата е пратила до сърцето ви е съзнанието. Нѣма

да чакате Христосъ да дойде, но отворете вашитѣ прозорци широко! Христосъ ще дойде кога? Казвате: Той ще похлопа на вратата. Да, хлопа Христосъ, но тамъ, дѣто има запалени свѣщи, а тамъ, дѣто сърцата сж мъртви, Христосъ никога не хлопа. Дѣто има съзнание, само тамъ ще похлопа Христосъ. Който е мъртавъ, Христосъ при него не отива. Какво значи, да отворите душата си? — Тази душа трѣбва да се разтвори като нѣкоя пжпка, за да може да влѣзе Божествената свѣтлина и да се разцвѣти. Туй значи „отваряме вратата на сърцето“. То не е едно механическо отваряне на вратата. То е процесъ на съзнанието. То не е и единъ умственъ процесъ. И онзи, който не разбира закона, като влѣзе Христосъ въ него, ще се раздруса и ще каже: Господи, иди си отъ мене, азъ не съмъ готовъ. А който е готовъ, ще Го приеме, ще се зарадва, ще яде и пие съ Христа. Това е единъ вжтрѣшенъ процесъ, една вжтрѣшна опитностъ. Всички ще се стремите къмъ този процесъ. На всички ви липсва тази опитностъ. Сега, всички турете въ ума си мисълта: Съзнателенъ животъ трѣбва да имаме. Азъ взимамъ думата „съзнание“ въ Божественъ смисълъ. Подъ „съзнателенъ животъ“ подразбирамъ животъ, въ който има свѣтлина, защото свѣтлината е едно отъ качества на съзнанието.

Т. м.

